

**Devet teza o Zlatnoj zori
I galopirajućem postmodernom
totalitarnom kapitalizmu**

1. Pre svega, borba protiv (totalitarnog) nacionalizma-rasizma je borba protiv (autoritarne) liberalizacije nacije, države, tržišta i sistema pravde, i – po analogiji – protiv (totalitarnog) kapitalizma.

2. Zlatna zora je deo ultra-patriotskih/nacionalističkih snaga koje će činiti osnovu preorijentacije kapitala i kapitalista ka nacionalnim rešenjima izvan EU i evra, ukoliko u bliskoj budućnosti stvari krenu u tom smeru (već sada govore o Ekskluzivnoj ekonomskoj zoni – EEZ – rezervama nafte i prirodnog gasa, nacionalnom razvoju i tako dalje).

3. Zlatna zora kombinuje hegemoniju nacionalnog elementa sa totalitarnim neoliberalnim pozicijama, a ne socijalističkim kao što je to bio slučaj sa nemačkim nacional-socijalistima.

4. Optužbe sistema u vezi sa neonacizmom će ubrzo nestati – već mašina spektakla će brzo oprati “prljavu i ozloglašenu prošlost” Zlatne zore, tako da će očišćenjem (okajanjem) postati ravnopravan sagovornik u parlamentu, medijima, svuda – kao odgovorna patriotska snaga sa donekle “ekstremnom osetljivošću” i nasilnom retorikom kada se dođe do “vrućih” pitanja.

5. Zlatna zora je jedan od kogača (da li će biti i glavni točak vozila videće se u bliskoj budućnosti, u zavisnosti od drugih faktora koje ne možemo unapred uzeti u obzir) kroz koji će totalitarni kapitalizam pokušati da rekonfiguriše društvo u uslove koji su povoljni za očuvanje sistema; okretanje fašizmu i militarizmu uz istovremeno gušenje otpora eksploatisanih i ugnjetenih protiv unutrašnjih i spoljnih neprijatelja.

6. Zlatna zora je, u ovim vremenima divlje tranzicije i nemira, svojom anti-sistemskom retorikom, strastvenom posvećenošću i svojim “društvenim radom” (što će se u budućnosti povećavati – uzeti kao primer “obroke-kuhinje isključivo za Grke” koje će biti plaćane sredstvima koja će dobiti kao parlamentarna partija) neophodna sistemu jer su, trenutno, ostali delovi neoliberalnog totalitarizma i biopolitičke kontrole izgubili svoj društveni legitimitet; oni nemaju potporu u društvu niti će je steći u neko skorije vreme jer više ne obećavaju ništa drugo do carstva manjeg zla – niti mogu, što je posledica prethodnog, inspirisati masovni auditorijum (nije slučajno da se sada partije centriraju oko ličnosti; bitan je Venizelos ne PASOK; Samaras, ne Nova demokratija; Kamenos, ne Nezavisni Grci; Kuvelis, a ne Demokratska levica).

7. “Politička partija – pokret” Zlatna zora će jednom nogom stajati na pozicijama neoliberalnog racionalizma (kao zvanična parlamentarna partija; Kasidijaris [*visoko rangirani član Zlatne zore i poznati siledžija*] će oblačiti odelo i glupirati se sa Eli Stai (*tv voditeljka*), a Mihaloliakos (*vođa Zlatne zore*) svrsishodno smeškati sa osetljivim demokratom Stavrosom Teodorakisom (*istraživački novinar i nadobudno đubre*). Ovaj neoliberalni racionalizam zamišlja individuu kao preduzetnika, sadrži vrednosti i principe individualne konkurentnosti i efikasnosti, ukida radnička prava, suzbija štrajkove i demonstracije, ljude smatra suvišnim ili potrošnim materijalom, neguje nacionalističku moralnost i nacionalističku reformaciju i tako dalje. Drugom nogom – kao pokret ljubitelja i poslušnika, izvršna vojska, Kasidijarisa i Mihaloliakosa – Zlatna zora će se nalaziti na pozicijama povećanja totalitarizma, mafije i nasilja u naseljima i na ulicama. U bližoj, a još više u srednjeročnoj budućnosti, ona će pokušati da u vrhu i oko ove “političke partije – pokreta” (ali ne isključivo tako, kao što je već pomenuto) uspostavlja društvene i – po analogiji – ideološko-političke saveze za “borbu protiv kriminala i ilegalnih migracija”, za upravljanje strahom, (ne)sigurnošću, očajanjem, čistotom i čistoćom, zdravljem i sanitacijom, nacionalnim i verskim identitetom, sa glavnom tačkom „policijskom naukom“ – konačno, ne treba zaboraviti da su panduri kao pojedinci masovno glasali za Zlatnu zoru. U isto vreme, zvanična država će ostaviti cele oblasti (ekonomske i geografske) u kandžama mafije, nacionalizovanih kriminalnih

mreža i kompanija za privatno obezbeđenje sa kojima Zlatna zora ima direktne veze i čije će interese, kao parlamentarna partija, još efikasnije promovisati.

8. Već sada se vidi konzistentnost stavova Zlatne zore sa drugim igračima sistema po pitanjima migracija (“reokupacija gradova od ilegalnih imigranata”), nacionalne ekonomije i razvoja – stajanje na lešu zakona o radu i pljačkanje prirode – i napada na navodnu hegemoniju levice u post-diktatorskoj eri. Kada govore o napadu na navodnu ideološku hegemoniju levice, ne misli se naravno na staljinizam KKE niti socijal-demokratiju koalicije SIRIZA – to ne znači da oni takođe ne bi uzeli učešća u ovom sportu u areni spektakla gde bi bili pozvani od strane osetljivih liberala i demokrata u ime, naravno, slobode govora i samovrednosti dijaloga. Ono na šta misle jeste, pre svega, napad na kritičko mišljenje i praktično preispitivanje dominantnih vrednosti dominantne kulture; napad na triptih “otpor – solidarnost – dostojanstvo” koji, još uvek, karakteriše deo grčkog društva, a posebno mlade. Omladina, koja je ostala osetljiva, koja razmišlja kritički, koja je radikalna – čak i ako pod radikalnim podrazumeva konzervativno radikalno, u smislu odbrane vrednosti i principa koji predstavljaju prepreku nasrtajima neoliberalnog i modernizacijskog utilitarizma – i nije postala cinična, tržišna ili kanibalistička. Drugim rečima, ona favorizuje preventivnu kontra-pobunu; a na duže staze i preventivnu kontra-revoluciju.

9. Oni koji su zainteresovani za sprečavanje iznad opisanog – budimo sigurni, sumornog – razvoja, moraju pod hitno da prestanu da se fokusiraju na neonacističku ideologiju Zlatne zore (bivši koljači lako mogu izbeći, trenutno zakonito, krivicu kroz svoj parlamentarni imunitet), već da je razotkriju (naročito nezaposlenoj omladini) kao u potpunosti sistemsku partiju, partiju policije i vojske – stubova represije sistema, a samim tim i duboke države; kao partiju koja želi da disciplinuje radnike i omladinu, partiju biopolitičke države i potpunog podvrgavanja naređenjima kapitala; konačno, kao partiju, dehumanizacije i kanibalizma.

Oni koji viču protiv kapitalizma koji ih guši, očajni i prokleti (kijih će u godinama koje dolaze biti sve više, dok će istovremeno biti radnika/zaposlenih koji će raditi do smrti i zabvljati se sve do apsolutne dosade, jer sistem neće pokleknuti, barem ne bez krvi, ma kakvom pristisku za smanjenje radnog vremena uz paralelno očuvanje plata na istom nivou). . . Svi oni ne bi trebali da, po svaku cenu, uskaču u vagon Zlatne zore i – sledstveno – totalitarnog kapitalizma; oni moraju razumeti i shvatiti da borba za život i dostojanstvo protiv sistema koji nas krade nema nikakve veze sa nacionalističkim i rasističkim slugama sistema.

Oni moraju očima, umovima i srcem prepoznati životnu snagu, princip nade, organizaciju nepomirljivosti čovečanstva, egzistencijalni potencijal pobune, strast i etos [političke] “militantnosti”, zajedničku uljudnost, živost intuicije, širinu duha, kreativnost mašte, kvalitet vapaja-negacije, strast za slobodom, za razotuđenjem za defetišizacijom, za povratkom jedinstvenosti individue; razbijajući cinizam, nedostatak samopouzdanja i samopoštovanja, izolovanost i usamljenost, za pun život u pravom smislu i – naravno – za alternativni plan društvene organizacije u praksi.

Potrebno je uspostaviti pokret – pun strasti i besa – koji će ih inspirisati, koji će sprečiti njihovo robovanje postmodernom “fašizmu” (pod navodnicima jer “fašizam koji sada dolazi, neće se zvati fašizmom”).

Ljudi koji se bore i revolucionari moraju shvatiti da ljudi ne deluju uvek u skladu sa racionalnim izborima, i da bez obzira na to koliko racionalnih argumenata iznesu neće nužno naići na uši koje će ih saslušati. Budući da su deca prosvetiteljstva, oni su potcenili značaj emocija, strasti, intuicije, egzistencijalne agonije i izjednačili kontra-prosvetiteljske pokrete sa otporom prema kritičkom mišljenju i znanju (iako su mnogi od njih, kao na primer

antinomijanizam, odbacili onu vrstu kodifikovanog znanja isprepletenog sa zakonom, i bili deo kontra-hegemonističke popularne kulture i misli, odupirali se hegemoniji sve moćnijih elita). Na taj način, oni su ih velikodušno predali reakcionarima, političkim konzervativcima, mizantropima, elitističkim aristokratama, fašistima. Međutim, čineći to, predali su im i same ljude. Ljude, koji su multidimenzionalna bića, kontradiktorna – istovremeno “racionalna” i “iracionalna”; puna briga i strahova.

Ako ne uspemo, ako ne podignemo “barikade” za napade koji predstoje, društvo će pre ili kasnije početi da klizi niz put bez povratka. Možda se više neće zvati kapitalizmom, ali to će biti – šta god da dolazi – podjednako, ako ne i više totalitarno, trulo, dehumanizujuće, nemoralnije, bez duha ili duše, bez života.

Naša sudbina se nalazi u našim rukama, ali ne još zadugo.

Hajde da transformišemo na hiljade vapaja svih nas, onih odozdo.

Hajde da oslobodimo na hiljade mogućnosti socijalnog delovanja.

Neka se na hiljade đavola ustremi na teologe novca, racionalizma, individualne konkurentnosti, otuđenosti, suvereniteta i hijerarhije.

Budimo dostojni istorijskih vremena u kojima smo se našli.

Hajde da oživimo sećanja na bezbrojne borbe naših drugova u prošlosti.

Hajde da osvetimo naše pretke visoko uzdižući zastavu nade za one koji dolaze.

P.S. – Sadašnja varijacija 11. teze o Fojerbahu

Nije potrebno da razumemo “zakone” kretanja ovog sveta da bismo ga izmenili. Dovoljno je da dopustimo sebi da empirijski i intuitivno osetimo koliko je sumoran i da imamo dobru ideju kakav bismo želeli da bude.

Drugim rečima, ne nedostaju nam znanje ili tumačenje postojećeg, već živost intuicije, širina duha, kreativnost mašte, kvalitet urlika-negacije.

Pored toga, ili možda uporedo, sve je samo pitanje volje, želje i odlučivanja.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

19. 12. 2013.

Devet teza o Zlatnoj zori
I galopirajućem postmodernom totalitarnom kapitalizmu
2012.

16.10.2013.

<http://anarhisticka-biblioteka.net>